

Fénysugár

Evangéliumi hitebrazító és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

„De szabadíts meg a gonosztól!”

Vajjon az a sok-sok ember, aki naponként elmondja ezt a kérést, mit ért a „gonosz” alatt? Bizonyára a betegségeket, váratlan haláleseteket, anyagi nehézségeket, károkat stb. Van azonban ezeknél sokkal nagyobb baj is, az a veszedelem, amely az emberi lelket fenyegeti az ősellenség, az ördög részéről. Ez az a „gonosz” amittől csak Isten szabadíthat meg bennünket.

Luther Márton nagyon világosan fejezi ki ezt a következő ének-versben: „Az ő ellenség, Most is üldöz még, Nagy a serege, Csálárdság fegyvere, Nincs ilyen több a földön.

Erőnk magába mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk, De küzd velünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia, Az ég és föld Ura, Ó a mi diadalunk.”

Égész kis evangélium. — Az ősellenség, az ördög ott a paradicsomban hatalmába vette az emberi lelket s ez azóta is az ő uralma alatt szenved. Mindamellelt sok-sok csalárdsággal igyekszik megtéveszteni az embert igazi állapota felől, hogy a rabságból ki ne menekülhessen. Mikor a lélek érzi, hogy élete nem olyan, amilyennek lennie kellene, mikor küzködik hibái, bűnei ellen, azt hiteli el vele, — mindezekben nincs segítség. Az embernek az a sorsa, hogy vergődjék, majd elfásuljon és meghaljon.

Azonban figyeljük csak meg, mit mond az ének? Az bizonyos, hogy a mi erőnk nem segít rajtunk, de Isten adott nekünk segítséget szent Fiában, Jézus Krisztusban.

A Golgothán végbement a váltság nagy munkája. Felhangzott a diadalmas kiáltás: „Elvégeztetett.”

Igen, — elvégeztetett, hogy az én bűneim megbocsáttassanak. De elvégeztetett az is, hogy életemben a régiek elmúljanak és újjá lehessen minden. Elvégeztetett, hogy nem kell engednem a kísértésnek, nem kell bukdácsolnom, hanem vehetek erőt a megálláshoz. Elvégeztetett, hogy akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Az Úr Jézus vére által nyitva az út a dicsőségig. — Ez a tény. — Azonban, hogy ezt meglássuk, megértsük és hit által a magunkévá tehessük a mindennapi életben is, hogy életünk valóban győzedelmes élet lehessen, ezért hangzik fel naponként kérésünk:

„Szabadíts meg a gonosztól!”

T. E. d. f.

A reformáció ügye 1529-ben.

Négyszáz év távolán két nagy esemény jelenik meg az idei reformációi emlékünnepen: a Kis és Nagy Káté s a mahrburgi kolokvium. Látszólag egymástól nagyon elütő események. Párlapos könyv, alig több, mint Máténál a Hegyi Beszéd, — a Kis Káté! Ennek huszszorosra bővített kiadása, a Nagy, szintén nem több, mint a három első Evangélium együttvéve. Bennük a reformátor úgy áll előttünk, mint lekipásztor. Az egyház bajait látja őszinte szívvel maga előtt, de most már nem Rómán keresztül, hanem úgy, ahogy az a reformációhoz való csatlakozás után is kiülközött.

A másik esemény egy alig 24 órás hitvita — fényes fejedelmi környezetben, feszült érdeklődés mellett. Disputa ez, amiben Luthernek bőven volt része. De most reformátorral áll a reformátor szemben. Ez már magában is fájó. S hogy Zwingli nem tudta megérteni Luthert s a disputa áldás nélkül zártul, ez még fájóbb.

A Káték megjelenése öröm. Nyereséges voltuk, mint áldás Luther reformációján túl is kihatott az egész keresztyénség, sőt az egész emberiség szellemi nevelésére. Ha van panaszolni való a Kátéknál, akkor az az, hogy miért nem hathattak mélyebben a Krisztus véréről s az annak alapján való megszentelődésről szóló tanításokkal. A mahrburgi esettel éppen fordítva állunk. Ott a tragikum, hogy hiába végződött kilátástalanul ez a disputa, a disputák szellemét bevitték a reformáció sáncai közé s szertehasogatták az evangélium által felébresztett nyáját.

De bármily elütő az 1529. év két nagy eseménye, abban egyek, hogy Luthert nagynak, mert igazi

keresztyénnek mutatja mindakettő. Nincs ma a protestantizmusnak egyetlen olyan tagozata, melyben az ujjabb lelki ébredések ne ahhoz az álláshoz lennének közelebb, melyet 1529-ben Zwinglivel szemben Luther képviselt.

Mahrburgban ugyanaz a Luther áll előttünk, aki nyolc évvel korábban Wormsban. Az, aki azt mondta: „Itt állok, másképp nem tehetek.” Az Isten igéje által megkötött lelkiismeret, ez teszi Luthert naggyá. Nem dicsekedhetett azzal, amivel Zwingli, hogy könyv nélkül tudja görögül az újtestamentumot. De eggyel dicsekedhetett volna. Szentésges félelemmel kezelte az Igét.

A Kátékban ugyanaz a Luther áll szemünk előtt, mint Wormsban és Mahrburgban. Az a Luther, aki nem tud nagyobból, mint az Isten Igéje s azért ezt szeretné eljuttatni mindenüvé. Mily sokszor történt meg a történelem folyamán, hogy vezéregyéniségek, akik magukban nagyra becsülték a Bibliát, gyakorlati programjukban félre tették azt!

Külön kell megállapítani azt is, hogy a Kis Káté Luthere és a Nagy Káté nem kettő. Amaz a nép és ifjúság, emez lekipásztorok, tanítók s családfők számára íródott. Hogyan? Hát visszaállítja Luther a klérus és laikus közti különbséget? Óh nem! Amily bölcsen ismeri el itt, hogy a lelki életben vezetőkre van szükség s a vezetőknél külön képzésére, ép oly tisztán követeli, hogy a vezető is első-sorban önmagát vesse alá az Igének. Nincs itt végeredményben különbség pap és egyszerű hívő közt. Szinte csodáljuk, hogy mennyire egy követelményeiben és szellemében a két Káté.

Nagynak látjuk Luthert a két Kátéban azért is, mert bennük úgy ismerjük meg, mint akinek a csele-

kedetek ép oly fontosak, mint a hit. A reformáció ellenségei gúnyolnak minket a hit által való megigazulás tanáért. Meg kell vallanunk, hogy e tan nyomán sok holt kegyesség s úgynevezett Kopfchristentum látott egész helytelenül napvilágot. De aki a Kátékban megérti Luthert, az kiváltképp érzi, hogy Luther mennyire másképp gondolta.

Mindenkinek feltűnik, hogy Luther a Nagy Kátében mily bőven foglalkozik a Tízparancsolattal. A Hiszekegy szövege legalább hárommennyi, mint a Tízparancsolaté s mégis a Tízparancsolatról ötannyi mondanivalója van a reformátor-nak, mint a Hiszekegyről. De nemcsak a méretek éreztetik így. Egy helyen egyenest azt mondja Luther, hogy a Hiszekegy és Miatyánk azért vannak, hogy a Tízparancsolatban élénk tárt életet élni tudjuk. Igen, ez az igazi Luther, akinél a hit középpontja a Golgothai kereszt, mely lehetővé teszi a Tízparancsolat betöltésére igyekvő életet, más szóval: a gyakorlati megszentelődést!

Még két dolog van, amit meg kell látnunk az 1529. év Lutherjében. Az egyiket a Káték kapcsán. A reformáció ébresztette keresztyénség első sorban az egyes lelkeknek szól.

A másik tanulság, mely Mahrburg kapcsán lép elénk, szintén nagyon idejénvaló. Mahrburgban az úrvacsora kérdéséről volt szó, de voltaképp a keresztyénség és politika egymáshoz való viszonyáról történt ott döntés. Egy elv kristályosodott ki Luther ottani magatartásában. A politikába lehet vinni keresztyénséget, de a keresztyénségbe ne vigyünk soha politikát! Isten Országá munkásainál hányszor kísért ennek az ellenkezője! Boldogok, kik Mahrburg tanulságait megértik.

Az emlékezés fájdalma mellett is hálás szívvel nézünk 1929-ből 1529-be. Látva a reformáció ügyének sok tusáját, szemünk csodálkozásra nyílik, szívünk magasztalásokra, hogy az Úr ennyi nehézség és emberi rontás ellenére is, egyházát időről-időre átmentette. S ha a tanulságokat magunkévá tesszük, nem szabad-e várnunk egy dicsőbb jövő hajnalát!?

G. A.

Uj harcra . . .

*Uj harcra, jó Urunk
Hívod Te most hű serged,
Szívünk örömmre gerjed,
És bátran indulunk.
Te jársz elől magad,
S úgy törsz nekünk utat,
Erősítsd meg szívünk, kezünk,
Ugy győzedelmesek leszünk,
Vidd végbe mit velünk akarsz,
Ugy győzedelmes lesz a harc, a harc!*

*Urunk, Te jól tudod,
Hogy próbák és küzdelmek
Minket könnyen levernek,
S erőnk hamar kifogy.
Oh add nekünk erőd
Az ellenség előtt!
Erősítsd meg szívünk, kezünk,
Ugy győzedelmesek leszünk,
Vidd végbe, mit velünk akarsz,
Ugy győzedelmes lesz a harc, a harc!*

*Szívünk, lelkünk megáldd!
Köztünk ne légyen egy se,
Hitét ki elveszítse,
Oh tégy köztünk csodát!
Szerelmed lánghevét
Oh add, Urunk, belénk!
Erősítsd meg szívünk, kezünk,
Ugy győzedelmesek leszünk,
Vidd végbe, mit velünk akarsz,
Ugy győzedelmes lesz a harc, a harc*

*Harc közt is esd imánk:
Ugy végezzük futásunk,
Hogy majd jutalmat lássunk,
Mely ott fenn vár reánk,
A harc itt véget ér,
S örök üdv ott a cél,
Erősítsd meg szívünk, kezünk,
Ugy győzedelmesek leszünk,
Vidd végbe, mit velünk akarsz,
Ugy győzedelmes lesz a harc, a harc!*

Ford. Vargha Gyuláné

„... Az én irgalmasságom
tőled el nem távozik.”

(Ésaiás 54:10.)

*Őszi tájon halvány köd borong,
Sárga lomb hirdet elmúlást
És süvöltve tél viharja zúg,
Virágnak hozva hervadást.*

A klotildligeti kert virágai fázósan húzódtak meg a lehulló, sárga falomb alatt. A korai dér megcsípte az őszirózsákat. Csak néhányra van most szükség, szeretők kezek sietve kötnek össze egy kis bokrétát, hogy beküldhessék a hervadó kert üdvözlését a nagyon szeretett, súlyos beteg anyának. Egy festett jelzőt is tettek rá. Imádkozva írták, imádkozva festették, nem is sejtve, hogy ez lesz az utolsó üdvözlés, az utolsó virág, amelyet a drága beteg itt a földön kap.

*

Megvirradt az utolsó reggel. Hosszú, súlyos szenvedések közt töltött éjszaka után, a nap ragyogó sugarai besütöttek a hűvösvölgyi csendes, kis szoba ablakán. Kedves Anyánk ott feküdt, szemét behunyva, nyugodt, csendes arcán kimondhatatlan szenvedés nyoma látszott. A lélegzet mindig nehezebben tört elő melléből és az a drága, beteg szív, mely oly sokat szenvedett, oly sokat bírt el, — még mindig dobogott. Amikor egy pillanatra a fuldoklás engedett, mosoly jelent meg fáradt ajkán: „Olyan jó, olyan nagyon jó!” — mondotta. Panasza ekkor sem volt szava, csak a hálaadásra.

A szoba ajtaja halkán kitárult. Megjött a hazai bokréta.

Egy pillanatra felnyílt a fáradt szem, majd újra lecsukódott. Fehér, kihűlő keze mozdulatlanul nyugodott a takarón. A virágot a kezére tettem. A lehúnyt, fáradt szem nem nyílt fel újra, nem látta a búcsúzó virágokat. Csend volt

— csak a fuldoklás jelenti, hogy él, hogy szenved.

Kezembe vettem a jelzőt, tekintetem az Igére esett és hangosan olvasni kezdtem. Vajjon hallja-e még? Jelent-e számára most, a halál órájában is, — mint életében mindig — felüdülést az Ige? Megáll-e a hazaköltöző lélek még egy pillanatra, hogy átvegye az utolsó földi üdvözlést szeretteitől? — „A hegyek eltávoznak és a hallok megrendülnek,” — megálltam, — olyan nehéz volt olvasni. De ime, a márványfehér arcon halvány pír jelenik meg, szeme felnyílik és valami kimondhatatlan melegség árad felém belőle. Új erővel folytattam az olvasást — „de az én irgalmasságom tőled el nem távozik.” Napsugaras, ragyogó mosoly jelenik meg a csendes arcon, a néma ajak megnyílik és szent meggyőződéssel mondja, hogy „Igen!”

„Igen.” — Az az ajak, amely életében olyan hűségesen hirdette Isten igéjét, amely oly boldog meggyőződéssel tudott beszélni az Ur szeretetéről, elmondta itt a földön utolsó prédikációját: „Igen.” — „A hegyek eltávoznak és a hallok megrendülnek, de az én irgalmasságom tőled el nem távozik.” — Ez az „Igen” hirdette nekem azt, hogy a keresztyénység nemcsak beszéd és elmélet, hanem valóság, — van hit, amely nemcsak az életre elég, hanem kereszttől visz a halálon is. Hirdette, hogy lehet a szenvedés legnehezebb órájában is csendesen az Urban pihenni. „Igen.” Ő tudta, érezte, megtapasztalta és hirdette akkor is, abban a percben is, amikor a szenvedés kelyhét utolsó cseppig kiürítette, hogy az ő Ura szereti, nagyon szereti őt. Tudta bizonyosan, hogy az Ő irgalmassága el nem távozik tőle.

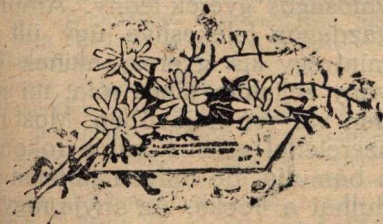
Szíve legforróbb vágya volt, hogy betegsége alatt se hozzon szégyent az Ur nevére, hogy Benne pihenhessen szüntelen. És Ura teljesítette kérését. Nem volt betegségének, halálos órájának egyetlen egy pillanata sem, amikor nem pihent volna az Urban. Prédikáció volt élete és az volt halála is.

*

A kis búcsúbokréta kísérte utolsó útjára és az a mondás volt kezében a ravatalon is. Amikor a gyertya halvány fénye rávetődött nyugodt, csendes, mosolygó arcára, ott volt azon akkor is az a szent bizonyosság, amely a haldokló ajkára adta az „Igen“-t.

„Uram, jóságod végetlen,
Uram jóságod végetlen,
Hallelujah, hallelujah,
Irgalmasságod örökre megmarad.”

Dr. F. M. d. ft.

Győzni.

Szmirnában a Mare Aurél (161-180) alatt megkezdték a keresztények üldözését. Polykarpust elfogták és a városba hurcolták. Amikor minden erőszakoskodás dacára állhatatosan amellett maradt, hogy hitét nem tagadja meg, halálra ítélték és az arénába vitték. Ott nagy tömeg szemeláttára kellett a halált elszenvednie. A prokonzul megegyszer megkísérelte észretéríteni. De minden kísérlet hiábavaló volt. „Esküdj meg és szabadon bocsátlak. Tagadd meg Krisztust!” — mondta végül a hivatalnok. Az ősz így felelt: „86 év

óta szolgálom Őt és még soha semmi szenvedést nem okozott nekem. Hogyan tagadhatnám meg az én Királyomat, aki megváltott engem?” A prokonzul így folytatta tovább: „A vadállatok elé vettetek!” „Legyen meg,” — volt a felelet. „Ha a vadállatoktól nem félsz, akkor tüzzel büntetek,” — mondta a prokonzul. Méltóságteljesen szólt erre a püspök: „Tüzzel fenyegetsz, ami csak egy ideig ég, de azután kialszik. Az örök tüzről, amely soha ki nem alszik, az istentelenek büntetéséről pedig nem tudsz semmit. De miért habozol? Hadd jöjjön, aminek jönni kell!” — A tömeg azt kívánta, hogy Polykarpot megégessék. Fát hordtak össze. Az aggastyánt egy cölöphöz akarták kötni, ami a máglya közepén állt. De Polykarpus azt mondta: „Az Ur, aki erőt ad nekem a tűz elviselésére, megerősít engem a máglyán is, hogy ingadozás nélkül megálljak.” Azt azonban nem akadályozhatta meg, hogy kezeit meg ne kötözzék. Ugy állt ott a kezeit hátaához kötözve, bátran, áldva és magasztalva az Urat. A tüzet meggyújtották. A lángok azonban csak körülnyaldosták a martir testét és bearnyozták tiszteletre méltó hősi alakját. Végül egy tördőfessel ölték meg.

GONDOLATOK

Egy szűrőt ismerek, ez az Isten igéje. Sokszor mondják: ez vagy az, ezt mondotta. Miért nem állítod fel közé és közéd Isten igéjét?

Beszélsz a halálról, de nem akarod a győzelmet venni. A töviskoszorú legyen az Ur Jézusé.

Csak egy kereszténység van, — az, ami átvisz a halálra.

Pauer Irma d. f.

KÜLMISSZIÓ

Emlékeinkből.

(Folytatás.)

„... Nem csoda, hogy látva a mohammedán asszonyok szomorú sorsát, a mi szívünk igen-igen vágyik azután, hogy ezeknek a mi szegény leigázolt testvéreinknek segítségére lehessünk az igazi békesség, öröm és boldogság megtalálásában. Ők ugyan még tudatosan nem keresik, sőt nagy tudatlanságukban sokszor még hallani sem akarnak róla, de mi tudjuk, hogy az ébredés ideje az ő számukra is el fog következni.”

Egy más helyen ezt olvassuk: „Hetenként egyszer kézimunka órát is kezdtünk, amelyeken egy-egy rövid éneket tanítunk és Isten ígéje alapján szólunk hozzájuk. Ezekre az órákra nagyrészt az utcáról hívogatjuk a gyermekeket, de itt is, mint mindenütt a legegyszerűbb nép a legfanatizáltabb, babonásabb s mindig csak igen kis százaléka az a gyermekeknek, akiket a szülők tényleg házukba engednek jönni.”

A gyermekek szüleinél tett látogatásokról a következő rész szól: „Az egyik leánya édesanyja két évvel ezelőtt előkelő úrinő volt, drága selyem és bársony ruhákba öltözött, most pedig a férjétől, mint mondja, szembaja miatt eltaszítva, öreg édesanyjával és leányával, nagy piszokban, rongyok között, rozoga viskóban lakik, amely az övé ugyan, de melyre folyton újabb meg újabb kölcsönt vesz fel, hogy legyen miből élniök.”

A beteg asszony kérésére később ott is voltak bibliaolvasással egybekötött kézimunkaórák.

„Egy ideig jól is ment minden” — olvassuk — „a gyermekek min-

dig növekvő számban s örömmel jöttek (átlag 25—40 gyermek volt jelen), de később kezdtük észrevenni, hogy gyanus alakok járnak ki-be az udvaron s az lett a vége, hogy egy nap az óra végeztével néhány férfi berontott az ajtón, arra az elkülönített helyre, ahol mi voltunk, a gyermekeket egy perc alatt kikergették, nekünk pedig kijelentették, hogy nem engedik, hogy a lányokat a mi vallásunkra oktassuk.

... Azért olyan jó tudni, hogy nem volt kárba vesztett idő, amit ott tölthettünk. S ha ez az ajtó bezárult is, az Úrnak van hatalma, hogy új ajtót nyisson a számunkra.”

Egy más látogatásról ezt olvassuk: „Egy olyan házba is betérünk, melynek ünnepi díszje elárulta, hogy lakodalom volt ott a napokban... Bejött a fiatalasszony, valóságos gyerekleány. Arannyal gazdagon felékesítve úgy ült ott, mint egy kis gyerek, akinek halvány sejtelve sincs róla, mi minden vár reá a jövőben. Most még szeretettel veszi körül a rokonság s bámulja, de milyen hirtelen fordulhat a kocka. Az anyja ragyogó arccal beszéli, hogy az ura Szitte Nabavijének, annak az eltaszított asszonynak egykori férje, akinek az anyja házában kézimunka óráinkat tartjuk. Ez a hír szomorúan érintett bennünket, aggodalmaskodásunkra, hogy hátha nemsokára ő is úgy jár, azt felelték, hogy nem fog úgy jární, mert az urának már három felesége volt, őt már nem fogja elkergetni. Egyik házban öröm és vigasság, a másikban szívfájdalom és panasz. Kérjük a Léleknek hatalmas zúdulását, mely a mi szegény asszonyaink számára is új idő kezdete lenne itt!”

Ezt kérte hűségesen halála órájáig és most kéri odafenn az Úr trónusa előtt.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Nov. 1. Róm. 3: 21—31. És. 41: 1—10.
Az Úr gyakran kényszeríti a hitleneket is arra, hogy az Ő gyermekeinek javát s az Ő országának ügyét előmozdítsák. Így kellett Czirus perzsa királynak hozzájárulni ahhoz, hogy Zsidóország fölzsabadíttassék és a jeruzsálemi templom újra fölépíttessék. Az Izraelnek meg kell tapasztalnia ebből is, hogy az Úr vele van, megerősíti és megsegíti. S az Úr ezt a kegyelmet ma is gyakorolja gyermekeivel. nincs hát okuk félni és csüggedni azoknak, akik az Uréi, csak hinni, bizni és engedelmeskedni.

Nov. 2. Róm. 4: 1—8. Zsolt. 85: 9—14.
Hol találkoztak össze legjobban az igazság és az irgalmasság? A Golgotán, a Jézus keresztyén. Itt hordozta az igazságnak ítéletét Istennek Báránnya a mi bűneinkért, itt fakad számunkra az irgalmasságnak és kegyelemnek az a forrása, mely elmosza bűneinket s megtisztít bennünket, hogy megállhassunk az igazságos és szent Isten előtt. Istennék ez a szabadtáza adhatja meg lelkünknek a teljes békességet, ha elfogadjuk azt s az Ő hűsége tart meg bennünket az igazságunk útján, ha engedelmeskedünk neki. Isten mindent elvégzett a mi üdvösségünkért, megtesszük-e mi is a magunk részét, engedjük-e véghezvinni szívünkben Istennek hitre, alázatosságra és engedelmességre indító munkáját?

Nov. 3. Máté 22: 15—22. Fil. 3: 17—21. Máté 10: 24—33. I. Tim. 4: 4—11.
„Adjátok meg az Istennek, ami az Istené.” Ezt sokan úgy értelmezik és úgy gyakorolják, hogy idejüknek, erejüknek, pénzüknek egy bizonyos részét, legtöbbszörre igen csekély részét, valami kegyes célra szánják, pl. templombajárársra, egyuleteskedésre, jótékonyaságra, a többivel pedig maguk rendelkeznek és a világnak hódolnak. Ez nem Isten akaratára szerint való. Az Úr Jézus Krisztus, az Ő drága vére árán egészen, mindenestől megvásárolt bennünket Isten számára, s aki valamit a maga számára tart meg, s nem engedi át a rendelkezést az Urnak, az Istenent jogaitól fosztja meg. Be tudsz-e jó lelkiismerettel számolni Istennek idődnék, munkádnak, kiadásaidnak minden legcsekélyebb részletével?

Nov. 4. Zsolt. 137. És. 41: 11—20.
Egymás mellé van itt állítva az átok és a veszedelem, amely a hitleneket éri s az áldás és kegyelem, melyben az Úr az Ő népét, a benne bizókat és neki enge-

delmeskedőket részesíti. Könnyű a választás s mégis hány ember engedi, hogy lelkét a hitelenség és bűn forgószéke elszélessze, ahelyett, hogy szomszjas lelke számára megkeresse az életnek vizét, az Úr kegyelme által nyitott folyókat és forrásokat. Pedig ezek mindenki számára megtalálhatók.

Nov. 5. Róm. 4: 16—25, És. 41: 21—29. Minden bálvány semmi, akár pogány bálvány az, akár keresztyén bálvány, mert ilyen is van elég. Isten az egyedüli Úr, s boldog csak az, aki Őbenne bíz, Őreá támaszkodik, aki nem hallgat emberek hitető beszédire és csalfa ígéretére, hanem az örökkévaló Isten igaz beszédére és csalhatatlan ígéjére. Hány ember, aki keresztyénnek vallja magát, nem tudja ezt, vagy nem akarja tudni. Őh tudassátok velük, ti örömmondó tanuk, ti hű bizonyosságtevők!

Nov. 6. Róm. 5: 1—11, És. 42: 1—12.
Az Úr Jézus Krisztusra ismerünk abban a képmen, amelyre itt a próféta szavai reá mutatnak. Ő maga is hivatkozik erre (Máté 12: 17—21.). Ő az, aki nem lármával és feltűnéssel, hanem csendben munkálkodik, aki a gyenge hitet el nem oltja, hanem megerősíti, aki az összetört szívet nem veli el magától, hanem meggyógyítja. Ő az, aki a vakokat látóvá teszi, mint ahogy erről nemcsak szavai, hanem cselekedetei is bizonyosságot tesznek. Énekelsz-e te ennek az Urnak új énekét?

Nov. 7. Róm. 5: 12—21. És. 43: 1—11.
Milyen hatalmas, biztató, bátorító szavak ezek minden időh hívői számára! Sem tűz, sem víz, sem élet, sem halál, sem jelenvalók, sem elkövetkezendők nem árthatnak annak, aki az Urban van elrejtve. Ezt vallja az ó-testamentomi nagy próféta, ezt vallja az új-testamentomi nagy apostol s ezt vallja kétezer éven keresztül sok-sok bizonyosságtevő, ezt vallhatja ma is minden lélek, aki nem él önmagában, nem bíz, önmagában, hanem alázatos hittel elrejtőzik az Úr Jézusban, a nagy Megváltóban. Így el vagy-e te rejtve, így valhatod-e ezt te is?

Nov. 8. Róm. 6: 1—11. És. 43: 12—25.
Akinek az Úr megbocsátotta és eltörölte bűneit, annak nem kell magát többé azoknak emlékével gyötreni, hanem örömmel és hálaadással járni az új életben, mely a bűnbánat és bűnbocsánat nyomán megnyílt számára. Oh, mily szomorú dolog, ha még Istennek megkegyelmezett gyermekei is fásarsztják az Urat régi bűneik

felett való kesergéssel, vagy új bűnöknek elkövetésével, ahelyett, hogy megemlékezésnek arról, hogy Jézus vére eltörölte bűneiket, s hogy ennek a vének arra is van ereje, hogy őket a további vétkezéstől megóvja. De természetesen csak azt, aki hit által folyvást a vér alatt marad.

Nov. 9. Róm. 6:12—23. És. 44:1—8. 21., 22. Égő szeretettel szól az Úr az Ó népéhez. Beszél elválasztásról és megsegítésről. Lelkének kiöntéséről és áldásról, amelyeket népe számára készített. S beszél arról a türelemről, amellyel népe bűneit hordozta, mellyel eltörölte álnokságait, s nem szűnt meg öt mindezekre emlékeztetni. Nem érezzük-e mi is, hogy ez az égő szeretet mi ránk is kiárad, nem szól-e hozzánk még hatalmasabban a megváltásról szóló örömhír. Isten szent Lelkének kitöltetéséről elhangzó ígérlet. Nem tesz-e biznyságot Isten hűségéről és szeretetéről a nagypéntek, a husvét, a pünkösd? Magadévá tetted-e már ezeknek áldásait, keresztyén testvérem?

Nov. 10. Máté 9:18—26. Kol. 1:9—15. Ján. 10:23—30. I. Thesz. 5:14—24. Jézus juhainak legfőbb ismertető jele az, hogy ismerik Pásztoruk hangját és követik Őt. Aki nem engedelmeskedik Jézusnak, aki nem jár az Ő nyomdokaiban, az nem tartozhatik az Ő nyájához. S aki kész Jézust követni, azt Jézus sem bocsátja el magától, erős kézzel tartja, s megóvja az ellenségnek minden támadásától. S a Jézus juhainak útja az örökkévalóságba, örökelethez, örök boldogsághoz vezet.

Nov. 11. Zsolt. 138. És. 44:23—45:7. „Én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincs Isten,“ hangzik felénk újra meg újra az Úr szava. Ezt kell megtudnia Czirusnak, a pogány királynak, ezt kell megtudnia Izraelnek, Isten választott népének, s ezt kell megtudnia a keresztyénségnek, a Krisztus új-testamentomi egyházának. Tudják-e igazán? Nem büjkál-e még ma is, még a keresztyénség között is, hol elrejtve, hol nyíltan a bálvány-imádás bűne? Igazán az egy örök Isten és az Ő Szent Fia, az Úr Jézus előtt hajt-e mindenki tétet?

Nov. 12. Róm. 7:7—25. És. 45:8—25. 46:4. „Elrejtőzködő Isten“, aki a maga dicsőségét teljes mértékben fel nem fedheti a gyarló emberi szem előtt, mert az nem tudná azt elviselni, (II. Móz. 33:18—20.) de aki kicsinnyé lett, emberré lett, megalázta magát azért, hogy közel juthasson hozzánk és megismertethesse magát velünk. Óh mennyi kegyelem! Nem indíthat-e ez mindenkit arra, hogy megfogadja az Úr hívó szavát és megtérjen

Ő hozzá? Spurgeon a nagy angol prédikátor, aki igehirdetésével százakat vezetett az Úrhoz, az Ésaiás könyve 44. része 22. versének hallására tért meg. Nincse ennek az ígének ma is ugyanaz az ereje?!

Nov. 13. Róm. 8:1—11. És. 48:1—11. Hány eskü hangzik el az emberek ajkáról ma is „nem híven és nem igazán. Mennyire büszkélkednek az emberek ma is a magok bölcseségében, tudományában, erejében, mintha minden, amit végeznek az ő érdemük volna! Pedig Isten akarata nélkül semmi jót nem cselekedhetnek, amit a nélkül, vagy az ellen cselekesznek, abból csak baj és romlás származhatik. Azért kell Istennek bennünket megtisztítani és a nyomor kemencéjében megpróbálni, hogy megtanuljunk engedelmes szívvel cselekedni az Ő akaratát.

Nov. 14. Róm. 8:12—23. És. 49:1—7. Milyen nagy boldogság és dicsőség fényes nyilnak lenni, amelyet az Úr az Ő kezének árnyékában rejt el, és tegzébe zár be. Miért vannak a nyilak a tegzében? Azért, hogy ott gondosan megőrizze őket a vadász, vagy a harcos a kellő pillanatban elővehesse és használhassa. Így készít el és fényesít ki bennünket az Úr és így rejt el tegzében, hogy mikor szükség van reánk, elővehessen és felhasználhasson a lelkek vadászásában és meggyőzésében az Ő számára. Tudsz-e csendesen elrejtve maradni az Úr tegzében, hogy kellő időben felhasználhasson lelkek megnyerésére?

Nov. 15. Róm. 8:24—30. És. 49:8—26. Isten gyermekei el-elcsüggednek, ha körülöttük sötét a láthatár, a terheket nagyon is nehéznek érzik. Azt hiszik, elhagyta őket az Úr és elfeledkezett róluk. De felhangzik az Úr biztató szava: „Elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről? Igen, a hatalmas és kegyelmes Atya egyédes anyja, gyöngéd és gondoskodó szeretetével szereti gyermekeit és őket soha elhagyni nem tudná. Vegyük szívünkre ez a biztatóst, s ne szomorítsuk szerető Atyánkat kishitűséggel, csüggedéssel!

Vargha Gyuláné

A bűn olyan, mint a tölcser, fent tágas és kényelmes, úgyhogy minden oldalról bele lehet jutni, de minél lejjebb ér annál szűkebb lesz. Nem lehet benne kényelmesen mozogni, mert a falai tulságosan közel vannak egymáshoz. A felfelé emelkedéshez hiányzik a lelki erő és a tehetetlenség viszi az embert mindig lejjebb a bűnbe.

Keller S.